

Πού κρύβεται η Αριάδνη;

Ουρανός νεφελώδης, μνημεία επιβλητικά, πλήθος κτηρίων, μικρά ασήμαντα σπίτια, το ένα σχεδόν μέσα στο άλλο, υδραγωγεία, κιγκλιδώματα που περιορίζουν, γέφυρες που δεν ενώνουν, παράθυρα χτισμένα με τούβλα. Εγκλωβισμός - καφκική ατμόσφαιρα.

Πόλεις ασφυκτικές, σχεδόν ζοφερές, σχεδιασμένες μεθοδικά, με μανία, πόλεις που εκτείνονται αγγίζοντας τα όρια του τελάρου, έτοιμες να τα διαρρήξουν, αλλά που δεν το αποφασίζουν ποτέ.

Πόλεις, που πλέουν μέσα στο χρόνο, μουσκεμένες ακόμη από την υγρασία του Μεσαίωνα, φορτωμένες την ματαιοδοξία των επόμενων αιώνων, αλλά και την αναζήτηση της ομορφιάς και της φροντίδας για τους κατοίκους τους, πόλεις με αρχιτεκτονικά στολίδια κι άλλες άσχημες, πόλεις ήσυχες και πληκτικές, αφιλόξενες, ή σχεδόν νεκρές, άλλες, γεμάτες ένταση και παραφροσύνη, πόλεις πνιγμένες στο μπετόν, πόλεις με γυάλινες επιφάνειες, που καθρεφτίζουν την απέναντι όψη.

Συνομιλητής, ή αδιέξοδο;

Συνομιλητής για το αδιέξοδο ίσως.

Η Μαρία Παριανού στην πορεία της δουλειάς της, παρακολουθεί, όλο και πιο ασφυκτικά τον διασπασμένο άνθρωπο της εποχής μας και καταγράφει τα φαινόμενα.

Τη βύθιση στον μικρόκοσμο και την τάση για υπερανάλυση, την κάθοδο, από το γενικό στο ειδικό, από την τάξη στο χάος, τον κατακερματισμό του συνεχούς, που χάνει την αρχική του ιδιότητα, την ιδιότητα του ενιαίου, του ενός.

Η πληροφορία εγκλωβίζεται μέσα στην ίδια της την αναζήτηση. Η αλήθεια ποτέ δεν θα είναι ολόκληρη.

Και η Αριάδνη; Πού είναι η Αριάδνη με τον μίτο της να μας οδηγήσει, μέσα από τους σκοτεινούς λαβυρίνθους, σε μια λυτρωτική έξοδο;

Η ζωγράφος, έχοντας γνώση της περιπέτειας των ιδεών και των συγκινήσεων στο χώρο της τέχνης, μας ενθαρρύνει, συγκρατημένα, να ανασάνουμε και να ελπίσουμε, στα σημεία εκείνα, όπου η επιφάνεια του τελάρου πάλλεται περισσότερο, αγνοώντας το προαποφασισμένο και σκύβοντας, με συμπάθεια,

πάνω στα μεγάλα θέματα, αλλά και στις προσωπικές ιστορίες των κατοίκων, ακροβατώντας ανάμεσα στο άπειρο και το ελάχιστο, στο μεγαλειώδες και το καθημερινό-ασήμαντο, στην επιστήμη και την ποίηση.

Η πρόκληση να καταφέρουμε να συνυπάρξουμε, επάνω στον τεντωμένο κάνναβο της πόλης.

Τέτα Μακρή

Ομότιμη Καθηγήτρια της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ

Θεσσαλονίκη 2014

Αόρατες Πόλεις: Πόλεις της ευτυχίας και της δυστυχίας. Από την λογοτεχνική στην εικαστική αφήγηση

(Απόσπασμα από την ομιλία της κας Ευαγγελίας Διαμαντοπούλου, λέκτορα του τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.)

“...Την εικόνα μιας μηχανοποιημένης φουτουριστικής πολιτείας συναντάμε στις πόλεις που παρουσίασε η Μαρία Παριανού. Στις πόλεις της επικρατεί ένας περίπλοκος αρχιτεκτονικός σχεδιασμός που διαμορφώνει λαβυρινθώδεις χώρους. Πολυώροφα ψηλά κτήρια σχηματίζουν μια συμπαγή μάζα που μόλις αφήνει ένα κομμάτι ουρανού να φαίνεται. Ο ουρανός εδώ δεν είναι το επιστέγασμα, ο προστατευτικός θόλος, αλλά η κατάκτηση. Αψιδωτές γέφυρες και εκκλησίες μιας άλλης εποχής αλλά και σύγχρονες δορυφορικές κεραιές και αυτοκίνητα προβάλλουν τον επικοινωνιακό τους ρόλο σε πόλεις από τις οποίες η επικοινωνία μοιάζει να απουσιάζει.

Πρόκειται για πόλεις χωρίς πολίτες, αφού η ανθρώπινη παρουσία σηματοδοτείται από την απουσία του ιστορικού υποκειμένου το οποίο υποκαθιστούν, κάποιες φορές, ομογενοποιημένα άτομα σαν αυτά της Μητρόπολης που κινηματογράφησε ο Φριτς Λανγκ ή του Θαυμαστού κόσμου που αφηγήθηκε ο Άλντους Χάξλεϋ. Εξάλλου οι ίδιες οι πόλεις είναι

ανώνυμες και θα μπορούσαν να βρουν την αντιστοιχία τους σε οποιαδήποτε σύγχρονη μεγαλούπολη.

Είναι μόνο γεωμετρικές κατασκευές με την αυστηρή συνοχή των γεωμετρικών μοτίβων ενός χαλιού, πόλεις – χαλιά, όπως η Ευδοξία που συνάντησε στο ταξίδι του ο Μάρκο Πόλο, αλλά χωρίς την δική της σαφήνεια και τον ακριβή προσδιορισμό:

«Το χαλί αποδεικνύει ότι υπάρχει ένα μέρος από το οποίο η πόλη δείχνει τις αληθινές της αναλογίες, ένα γεωμετρικό σχήμα που είναι σαφές και στην παραμικρή λεπτομέρειά του»,
[124] θα εξηγήσει στον Κουμπλάι Χαν.

Ζωγραφισμένες με σινική μελάνη, οι πόλεις της Παριανού, προβάλλουν την δυναμική του δισδιάστατου σχεδίου και, ταυτόχρονα, τον μονοδιάστατο χαρακτήρα ολιστικών ουτοπιών στις οποίες ο άνθρωπος δίνει την θέση του στην μηχανή. Έχοντας εξοστρακίσει όλα τα χρώματα – εκτός από σπάνιες

σηματοδοτικές αναφορές - το άσπρο και το μαύρο δημιουργούν έναν ασφυκτικό κλοιό, μια αδιεξοδική φυλακή, σαν τις φανταστικές φυλακές της ψυχής που αποτύπωσε ο Τζοβάνι Μπατίστα Πιρανέζι. Πόλεις – αράχνες θα τις χαρακτήριζε ο Μάρκο Πόλο, όπως και την Οκταβία της ταξιδιωτικής του διαδρομής:

«Η βάση της πόλης είναι ένα δίκτυο που χρησιμεύει ως πέρασμα και ως στήριγμα. Όλα τα υπόλοιπα, αντί να υψώνονται προς τα πάνω, κρέμονται από κάτω: σχοινένιες σκάλες, αιώρες, σπίτια φτιαγμένα σαν σακιά, κρεμαστάρια, μπαλκόνια σαν μικρά καράβια, ασκοί νερού, καυστήρες υγραερίου, σούβλες, καλάθια κρεμασμένα σε σπάγγους, αναβατήρες, ντους, εφελτήρια και κρίκοι για παιχνίδια., τελεφερίκ...»[99]

Το μόνο σίγουρο που αναγνωρίζει ο Μάρκο σ' αυτήν την πόλη της ολιστικής ουτοπίας ή, καλύτερα, δυστοπίας, είναι η ντετερμινιστική βεβαιότητα του αφανισμού: «Κρεμασμένη πάνω από την άβυσσο, η ζωή των κατοίκων της Οκταβίας είναι λιγότερο αβέβαιη από ό,τι στις άλλες πόλεις. Ξέρουν ότι το δίκτυο δεν θα αντέξει περισσότερο από όσο είναι να αντέξει». [99]

Στις πόλεις της Παριανού ακόμη και αυτή η βεβαιότητα του αφανισμού και της διαφυγής απουσιάζει. Η στατική δομή τους και η αδιαχώριστη συνεκτικότητά τους δίνουν την εντύπωση της αυτάρεσκης αυτάρκειας και δεν αφήνουν τα περιθώρια για εξέλιξη ή για αλλαγή. «'Η μήπως» όπως αναρωτιέται ο Μάρκο Πόλο κλείνοντας την αναφορά του στην Πενθεσίλεια, «όσο κι αν απομακρύνεσαι από την πόλη, το μόνο που τελικά κάνεις είναι περνάς από τη μια αβέβαιη κατάσταση στην άλλη και να μην καταφέρνεις ποτέ να ξεφύγεις;» [191]...”

Ευαγγελία Διαμαντοπούλου Λέκτορας, Τμήμα Επικοινωνίας και ΜΜΕ
Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Αθήνα 2016

Οι πόλεις της Μαρίας Παριανού

Τα έργα της εικαστικού Μαρίας Παριανού διαχέουν συναισθήματα μοναξιάς και μελαγχολίας, της μοναξιάς του ανθρώπων των μεγαλουπόλεων. Επίκεντρο της θεματολογίας είναι το αστικό τοπίο, στατικές εικόνες πόλεων και κτιρίων που απεικονίζονται με ιδιαίτερη λεπτομέρεια, αποτελούμενες από διάφορα επίπεδα. Ο άνθρωπος συχνά απουσιάζει, όταν όμως είναι παρών απεικονίζεται με απρόσωπες φιγούρες. Η ταυτότητα των ατόμων χάνεται μέσα στο χάος της μεγαλούπολης.

Οι πόλεις της Παριανού είναι μουντές και μελαγχολικές, κάτι το οποίο πετυχαίνει χρησιμοποιώντας την αντίθεση λευκού και μαύρου, αλλά και τις δυνατότητες των άλλων χρωμάτων. Τα υλικά που χρησιμοποιεί είναι η σινική μελάνη και τα ακρυλικά.

Τα έργα της αποπνέουν μυστήριο- εικόνες που μπορεί να ανήκουν σε κάποιο όνειρο. Μέσα τη θεματολογία της, όπως αναφέρει και η ίδια, η καλλιτέχνης προσπαθεί να επισημάνει το γεγονός ότι ο άνθρωπος βλέπει τον εαυτό του πάνω από τη φύση και όχι μέρος της, όπως πραγματικά είναι, δημιουργώντας πόλεις Βαβέλ, περίπλοκες και πολυεπίπεδες. Με αυτόν τον τρόπο διαμορφώνεται μια ενδιαφέρουσα αντίθεση μεταξύ του ξεκάθਾਰου αρχιτεκτονικού σχεδιασμού και του χαοτικού τρόπου ζωής του σύγχρονου ανθρώπου.

Με τον ιδιαίτερο τρόπο γραφής της καθώς αγκαλιάζει πολλές από τις ιδέες και την αισθητική των τελευταίων σύγχρονων ρευμάτων της τέχνης, απεικονίζει δυστοπικά περιβάλλοντα δημιουργώντας ένα ενδιαφέρον και "εκκεντρικό" αισθητικό αποτέλεσμα. Οι πόλεις της με την εξαιρετική συμμετρία τους και την καθαρότητα των γραμμών τους μαγνητίζουν τον θεατή.

Ηλέκτρα Σπινθηροπούλου
απόφοιτη του πανεπιστημίου Westminster,
MA Museums, Galleries and Contemporary Culture
Λονδίνο 2022

ἔργα

2022, 70X50, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2022, 80X80, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2022, 100X115, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2022, 120X80, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

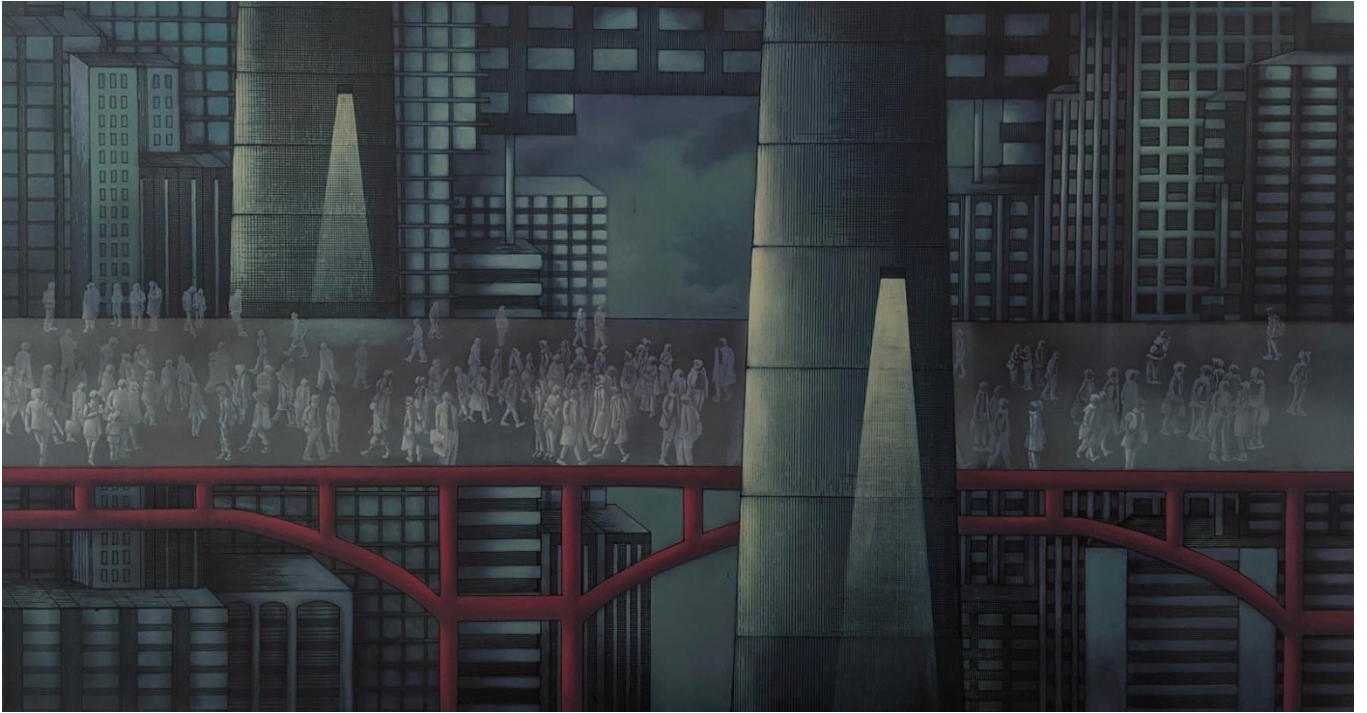
2022, 70X50, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2022, 100X100, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2022, 120X60, ακρυλικά και σιλικόνη μελάνι σε καμβά

2022, 80X150, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

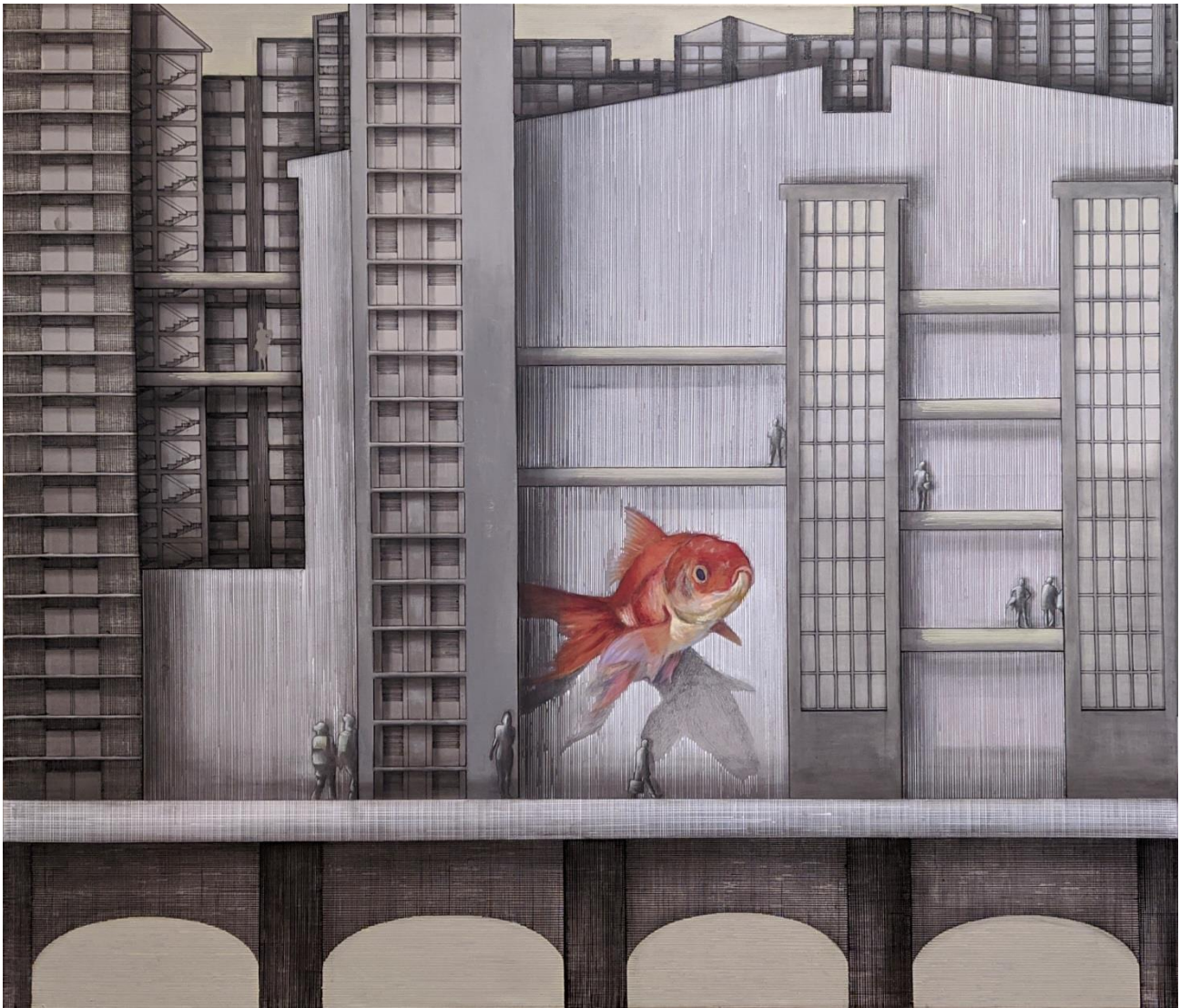

2022, 70X60, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

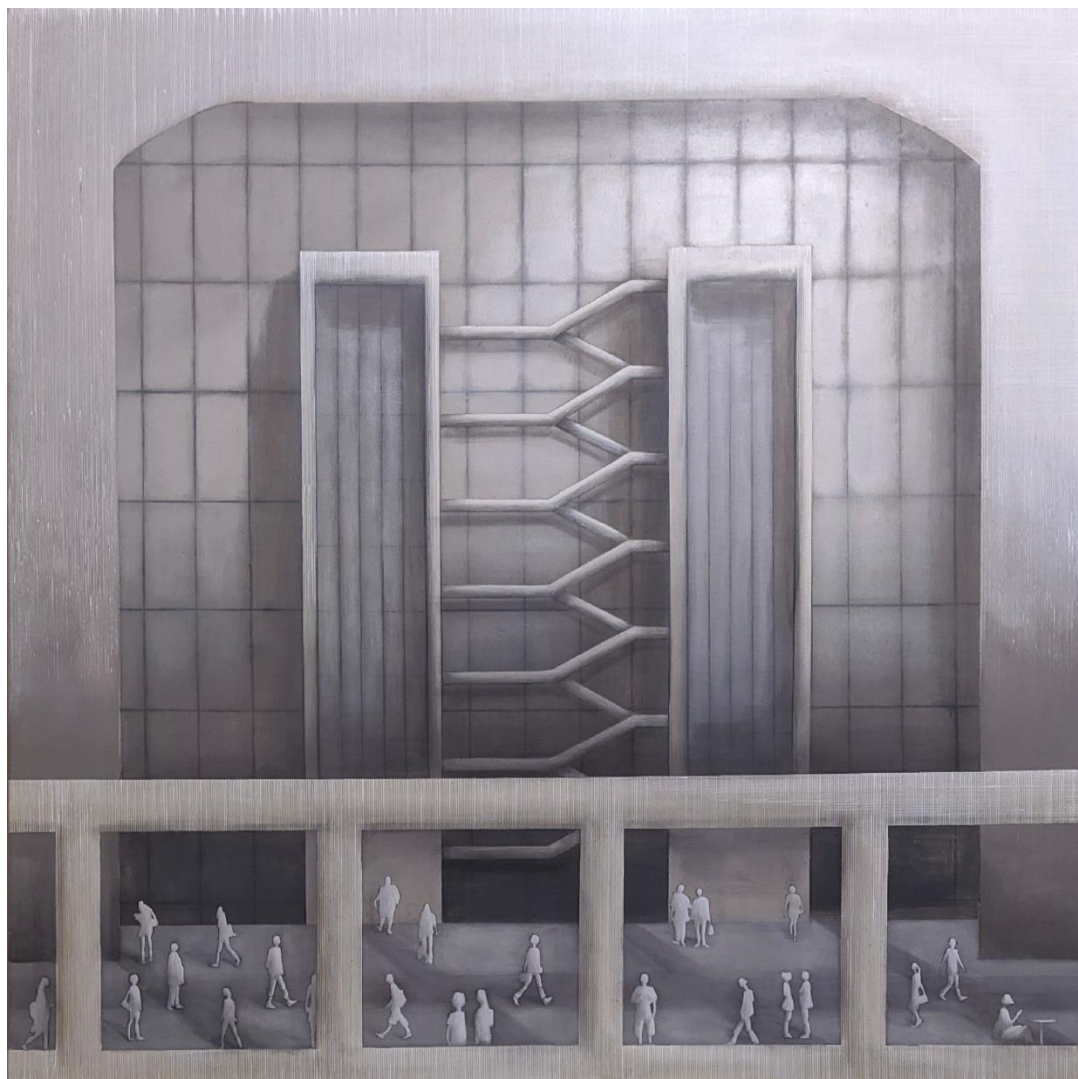

2021, 60X120, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

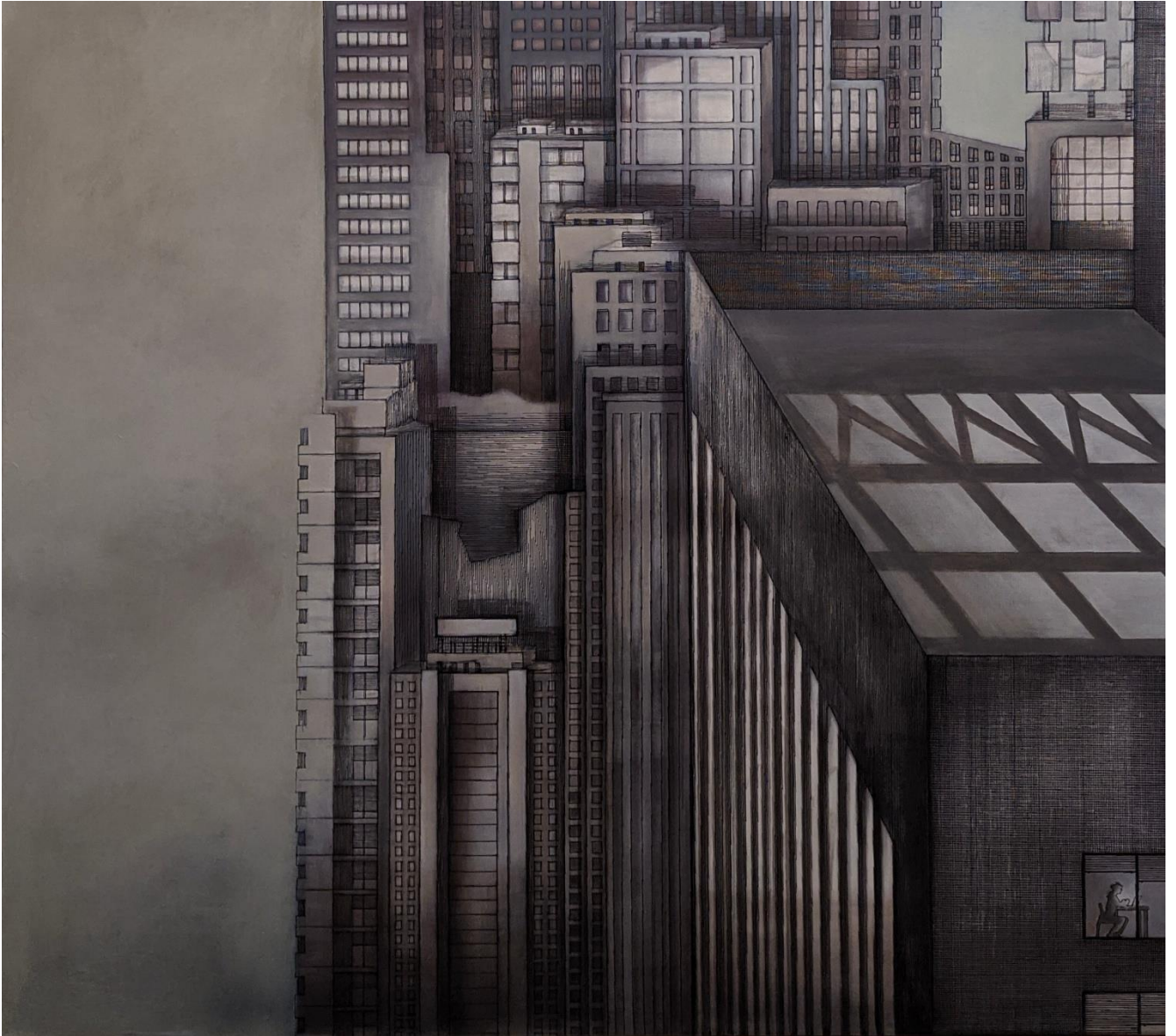

2020, 100X115, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2020, 100X100, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2020, 100X115, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

2020, 70X150, ακρυλικά και σινική μελάνι σε καμβά

Βιογραφικό

Η Μαρία Παριανού γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1976. Σπούδασε στο τμήμα Εικαστικών της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. (εργαστήριο Τέτας Μακρή). Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη.

Έχει πραγματοποιήσει δύο ατομικές εκθέσεις στην gallery a.antonoπουλου.art στην Αθήνα το 2011 και το 2014 και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές, μεταξύ των οποίων Art Athina, 10η Διεθνής Μπιενάλε Μινιατούρας, Gornji Milanovac, Σερβία, 7η Διεθνής Μπιενάλε Σχεδίου, Pilsen, Τσεχία. Συμμετείχε επίσης σε οπτικοακουστικά festival με video animation και ταινίες μικρού μήκους.